

РЕШЕНИЕ

№ 4159

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **12187** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Д. Г. - Изпълнителен директор, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6 срещу Решение № ПИ-371/12.11.2020 г., издадено от Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане изх. № С202225-125-0088803/31.03.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“. С разпореждането е извършено разпределение на сумата в размер на 3 689 352.46 лв.

В жалбата се твърди, че оспореното решение, както и издаденото разпореждане са незаконосъобразни, същите са постановени при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Подробни съображения излага в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспореното решение и издаденото разпореждане, като върне административната преписка на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Д., който моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в нея съображения. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., редовно призован се представлява от юрисконсулт К., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, като постанови решение, с което да остави в сила Решение № ПИ-371/12.11.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд-София град, намира за установена следната фактическа обстановка:

В ТД на НАП [населено място] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. срещу [фирма], за принудително събиране на публични държавни вземания. За обезпечаване на вземанията по изпълнителното дело с Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С202225-022-0013531/02.03.2020 г. е наложен запор върху вземане на жалбоподателя от трето задължено лице [фирма], ЕИК:[ЕИК], за сумата в размер на 3 689 352.46 лв. Вследствие на това действие, извършено в хода на изпълнителното производство, по сметка на Национална агенция по приходите е постъпила сумата в размер на 3 689 352.46 лв. С Разпореждане № С202225-125-0088803/31.03.2020 г., публичният изпълнител е извършил разпределение на постъпилата сума и са погасени задължения по Акт за установяване на публично вземане /АУПВ/ №3/14.02.2020 г. и АУПВ № 4/14.02.2020 г. на Председател на Държавна комисия по хазарта.

С АУПВ № 3/14.02.2020 г. са установени публични държавни вземания на [фирма] – такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта /ЗХ/ в размер на 34 850 790.46 лв. и лихви за забава в размер на 12 764 399.13 лв. С разпореждане, издадено на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, е допуснато предварително изпълнение на акта.

С АУПВ № 4/14.02.2020 г. са установени публични държавни вземания на [фирма] – такси по чл. 30, ал. 3 от ЗХ, в размер на 188 199 519.65 лв. и лихви в размер на 34 991 384.81 лв. С разпореждане, издадено на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, е допуснато предварително изпълнение на акта.

Двата АУПВ, както и разпорежданията за предварително изпълнение, са обжалвани. Жалбите срещу разпорежданията, с които е допуснато предварително изпълнение, са отхвърлени, съответно с влезли в сила Определение № 1498/21.02.2020 г. по административно дело № 2031/2020 г. и Определение № 1493/21.02.2020 г. по административно дело № 2038/2020 г. по описа на АССГ. По жалбите срещу двата АУПВ са образувани в АССГ административно дело № 2465/2020 г. и административно дело № 2463/2020 г., които към настояща дата все още не са приключили с влязъл в сила съдебен акт.

На основание чл. 266, ал. 1 от ДОПК, жалбоподателят е оспорил действията на публичния изпълнител като незаконосъобразни. В тази връзка административният орган е постановил процесното решение, с което е оставил жалбата на [фирма] без уважение, която е предмет на настоящето съдебно производство.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства: представени от ответника в съдебно заседание – съдебна практика (л.72-97).

При така установената фактическа обстановка и доказателства, съдът достигна до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 30.11.2020 г., видно от приложеното удостоверение за връчване по електронен път /л.14-/. Жалбата е подадена на 07.12.2020 г. чрез административния орган до съда, видно от положения входящ № 53-01-508/07.12.2020 г. /л.6/, т.е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, лично от жалбоподателя при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-371/12.11.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Настоящият съдебен състав, намира, че Решението на Директор на ТД на НАП и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са и материалнозаконосъобразни.

Между страните не се спори, че вземанията, за които са издадени АУПВ № 3/14.02.2020г. и АУПВ № 4/14.02.2020г., са публични държавни вземания, чието основание е установено в чл. 30 от ЗХ. Като такива, те подлежат на събиране от публичния изпълнител по реда на ДОПК (чл.163, ал.1 и ал.3 ДОПК). Съгласно разпоредбата на чл. 165 от ДОПК: „събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго“.

Събирането на публичните вземания става чрез доброволно или принудително изпълнение. Принудителното изпълнение, съгласно чл. 209, ал. 1 от ДОПК, се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Според ал. 2 на същата норма, принудително изпълнение се предприема въз основа на: 1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван; 2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски; 3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани; 4. решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано; 5. влязло в сила наказателно постановление; 6. влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка; 7.

разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано; 8. разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

Неоснователни са изложените доводи в жалбата, че тъй като двата АУДВ не са влезли в сила, не е налице годно изпълнително основание, въз основа на което да се предприеме принудителното изпълнение. Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 1 и 2 от ДОПК, установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

В конкретния случай с процесните АУПВ са установени публични задължения за такси, на основание Закона за хазарта. ЗХ не предвижда ред за установяване на този вид публични вземания, поради което АУПВ се издават по реда на АПК, следователно за тях на общо основание е приложима възможността за допускане на предварително изпълнение с разпореждане на административния орган. В случая такова разпореждане е било издадено за двата АУПВ на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, което разпореждане е влязло в сила. Влизането в сила на разпореждането за допускане на предварителното изпълнение прави акта принудително изпълняем, т.е. то поражда същия правен резултат като влизането в сила на самия административен акт. Следователно АУПВ, за който е допуснато предварително изпълнение, е валидно изпълнително основание по смисъла на чл. 165, ал. 1 и чл. 209, ал. 1 от ДОПК. Съдът не възприема доводите на дружеството-жалбоподател, че само изброените в чл. 209, ал. 2 от ДОПК актове са годно изпълнително основание, каквото биха били влезлите в сила решения, с което се отхвърлят жалбите срещу двата АУПВ. Подобна теза е несъстоятелна, тъй като това би означавало, че необжалваните актове, извън тези ал. 2, въобще не биха подлежали на принудително изпълнение, независимо, че същите са влезли в сила.

С оглед изложеното, публичният изпълнител законосъобразно е разпределил постъпилата сума по образуването срещу жалбоподателя изпълнителното дело, с оглед на което Решение № ПИ-371/12.11.2020 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу това е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Така мотивиран и на основание чл. 161, ал. 1, изречение трето, във връзка с чл. 144, ал. 1 във връзка с чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, съдът,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Д. Г. - Изпълнителен директор, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6 срещу Решение № ПИ-371/12.11.2020 г., издадено от Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане изх. № С202225-125-0088803/31.03.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Д. Г. - Изпълнителен директор, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6 да заплати на ТД на НАП-гр. С., разноски по делото в размер на 100.00 лв. (сто лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно, на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: